

med Kravet om Liv og Orden, og om at komme bort fra det Kaos, de have skabt for os her i Landet.

Slengerik: Det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) forstod ikke rigtigt, hvad det kunde være, som skød det ærede Medlem fra Æbeltoft (Neergaard) frem i den Stilling, han indtog i Dag som Ordfører for Delegationen. Jeg tror næsten, at jeg forstaaer det. Jeg tror, de have følt det højtidelige i den Stund i Dag, hvor Delegationen skulde sige sin Mening her ved Generaldebatten. Der er vistnok en hel Del Medlemmer i denne Sal, der tage det højtidelige Medlem fra Æbeltoft meget højtideligt. Jeg indrømmer ogsaa, at hans Form er ganske højtidelig, men naar man nærmere lærer hans politiske Færd at kende og det politiske Indhold, som er i det ærede Medlem, tror jeg nok, at Højtideligheden lidt efter lidt fordufter. Man tog det ærede Medlem fra Æbeltoft meget højtideligt, da han den 12. Februar i Fjor stod og med meget højtidelige Ord fremlagde sin Forsvarsordning, men Højtideligheden gik jo tidlig af det ærede Medlem, den Gang det viste sig, at det ærede Medlem ikke havde det ringeste imod at lade sin Forsvarsordning i Stikken og sidde som Finansminister i et Ministerium, der gennemførte en Forsvarsordning, som var en helt anden end den, det ærede Medlem havde ofret al sin megen Højtidelighed paa. Og det er jo ikke alene ved den Lejlighed, at det ærede Medlems Højtidelighed gik af ham. Naar man nærmere undersøger en hel Del af de Paastande, det ærede Medlem fra Æbeltoft med meget højtidelig Anstand fremsætter, vil man se, at de ere ikke saa gode, som de kunne lyde til, naar det ærede Medlem har Ordet.

Jeg skal ved denne Lejlighed tillade mig at undersøge en enkelt af de Paastande, som det ærede Medlem fra Æbeltoft fremsatte i Dag, og som han fremsatte baade højtideligt og med megen Suffisance, og vise, at hans Paastand er ganske uholdbar, og at den maa lægges til Side, kan ikke bruges som noget højtideligt mere. Det ærede Medlem var inde paa de stigende Militærudgifter og det radikale Venstres Stilling til disse stigende Militærudgifter, og det ærede Medlem talte om, hvorledes Militærudgifterne vare stegne fra 1901 til 1908—09, og hvilken Andel det radikale Venstre havde i denne Stigning. Lad mig straks sige, at de af det radikale Venstres Rigsdagsmænd, der vare Rigsdagsmænd i Perioden fra 1901—05, selv-

følgelig have deres Ansvar for, hvad de have stemt for af Militærudgifter i den Tid, baade Kanonerne, Underofficersløningerne, og hvad mere der kan være kommet. Men det forholder sig jo ikke saadan for Perioden fra 1905 til 1909. Det ved det ærede Medlem fra Æbeltoft, og derfor skulde det ærede Medlem, naar han vilde være saglig, skille de to Perioder fra hinanden. Det ærede Medlem maa vide, at der er stor Forskel mellem det Standpunkt til Militærudgifterne med Hensyn til Stigningen, der blev indtaget i Perioden 1901—1905, og det Standpunkt, der blev indtaget fra 1905 til 1909. Jeg vil nødig trætte ærede Medlemmer, men jeg tror dog, at det kan have sin Interesse at faa en nogenlunde samlet Oversigt, som man kan læse i Rigsdagstidende, over Militærudgifternes Stigning fra 1905—06 til nu.

Vi vide alle, at det var særligt Spørgsmaalet om Militærudgifternes Stigning, der hidførte Sprængningen i Venstrereformpartiet. De 3 Spørgsmaal paa det Program, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) fremsatte, da han skulde være Konseilspræsident, og som var den første Aarsag til Sprængningen, var Løjtnantsløningerne, Anmærkningen paa Finansloven og Skibet til Island. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem fra Æbeltoft kan huske noget om disse 3 Punkter, thi da de kom til Afstemning, stemte han paa samme Maade som det radikale Venstres Rigsdagsmænd, nemlig imod. Vi vide ogsaa alle, hvorledes man ude omkring i Landet fra Reformpartiets Side bebrejdede os, at vi havde indtaget det Standpunkt til disse 3 Ting. Man sagde til os, at det var alt for lidt at sprænge Reformpartiet paa. Man sagde, at vi havde selv indrømmet, at det var Smaating. Ja, det kan siges, at det paa en vis Maade var Smaating. Men for os kendtegnede disse Smaating Begyndelsen til en Udvikling i militær Henseende, som vi ikke vilde være med til. Naar vi i de Dage skulde tage Ordet overfor Reformpartiets Talere, paastod vi, at den Udvikling, som man her begyndte, maatte ende med, at vi fik en Militærordning langt større, end vi ønskede den, og kom til en langt stærkere Stigning i Militærudgifterne, end vi vilde gaa med til. Dertil svarede man fra Reformpartiets Side, at det var ikke andet end den nedrigste Mistænkeliggørelse. Sommeren 1909 har vist, at vi havde fuldstændig Ret, og allerede fra 1905 til 1909 var der en ustand-